



U zoru je podno stabla iznikao malen Cvet. I tek što je otvorio oči, ugledao je stablo.

- Ti si, sigurno, veliki Cvet - reče mu.
- Ne, ja nisam Cvet. Ja sam Stablo - odgovori stablo.
- Kakva je razlika između Stabla i Cveta? - Upita Cvijet.
- Mi Stabla izdržimo i najjače vetrove, a vi, cvetovi, prehladite se i od najblažeg vetra.
- To je sve? - Ponovno upita Cvet.

- Vas mogu ubrati i darovati. Vas se može staviti u vazuu i negovati.

A s nama stablima je drukčije. Nas ne mogu ubrati i pokloniti.

I ne mogu nas staviti u vazuu i negovati. Mi uvek ostajemo po strani.

- Zar smo mi cvetovi na putu?

- Ne, uglavnom niste. Ali vas primete i kada ste daleko od puta. Često vas i pogaze. Uostalom, lako je pogaziti one koji vole, jer oni nisu zaštićeni.

- Što se dogodi kada netko pogazi Cvet?

- To se uvijek sazna. I zbog toga se može mnogo plakati. Neki i nakon mnogo vremena spominju pregažen cvet. Nas Stabla niko ne može pregaziti, ali nas i ne vole kao što vole Cvetove.

- Onda si ti - reče mu cvijet - izuzetak među stablima, jer tebe voli jedan mali cvet.

Kada je oko podneva pripeklo sunce, stablo je svojom senkom zaštitilo Cvetić.